

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De integra sanitate paralytici portantis lectum à quo portabatur: &
de nostro progressu spirituali qui in eo figuratur. Tantùm proficies,
quantùm à te deficies.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Is. 28. An tu ex illis es illuſoribus, Qui dixerunt; per-
cuſſimus fœdus cum morte, & cum inferno feci-
mus pactum? qualiſi dicerem, licet aditus hoſti
pateat, non tamen irruet. Sed audiant quod re-
ſpondetur. Delabitur tale fœdus, & pactum iſtud
non obſtat. INGREDIETUR & manum ſuam
Thren. 1. mittet hoſtis ad omnia deſiderabilia ejus.

III. PUNCTUM.

NIſI ergo quod monet Sapiens, omni custodia
ſerves cor tuum, non omnino ſervas; Quia
non conſervas vitam quæ ex ipſo procedit, &
quæ non conſervatâ nihil prodeſt cor ſervare,
quod ſimulatque deſicit cum deſiciente vita, ſi-
cut vita perit cum corde pereunte. Hic ruruſum
clamare liceat, quod Propheta, Diviſum eſt cor
Oſee 10. eorum, nunc interibunt. Verè tùm diviſum cor
tuum, quando non ei omnis adhibetur custodia,
quando pars ejus cuſtodita, pars incuſtodita
remanet. Unde tam facile interit, quàm ſi nul-
lâ parte cuſtoditum eſſet. Et factus eſt Epraim
quafi columba ſeducta, non habens cor, Id eſt non
ſibi unde quaque vigilans, & attendens, ac pro-
pterea ſeduci facilis. Nonne ideirò columbæ
ſimpl. citati, prudentiam ſerpentis jungi voluit
ibid. 7. Dominus, tum ne ſic facile decipiaris, ſi pru-
denter advertas ad ſingula, tum ut ſcias, in
quo præcipuè, & quamobrem illa prudentia &
advertentia eſt adhibenda? nempe ad conſer-
vandam vitam, ſicut ſerpens expoſito corpore
Matth. 10. totum caput tegit in quo eſt ipſius vita. Sunt
& alia quædam ſacra & myſtica in ſcripturis ani-
malia, quæ nobis proponuntur ad hanc ſoler-
tiam & indefectam vigiliam, nempe illa quæ an-

tè & retrò, atque intus etiam plena ſunt oculis.
Hinc fortè Sapiens: Ne dederis ſomnum oculis
tuis, nec dormitent palpebra tua; Quia ſcilicet
non dormit hoſtis, & hoc unum ſatagit, ut nos
conſopiat, & ſoporem morti conſociet, ut de Siſa-
ra dicitur.

Apo. 4.
Rov. 6.

Iud. 4.

Deut. 4.

Cuſtodi igitur temetiſpum & animam tuam ſo-
licitè, dicebat ſuis Moſes; Ad quam ſolicitudi-
nem magis acuendam, cogitandum eſt animæ
pretium, tum ex Chriſti Domini ſanguine, quo
redempta, & ſic eſt nobis reddita, tanquam de-
poſitum quod ſanum illi & integrum reſtituen-
dum eſt, unde Apoſtolus, O Timo: hec depoſitum
cuſtodi. Et ruruſus, Bonum depoſitum cuſtodi per
ſpiritum ſanctum, qui habitat in nobis; quafi
diceret, non ſufficit noſtro cuſtodire ſpiritu, ſed
ipſo ſancto cuſtodendum eſt, ut ſic omni ſerve-
tur custodia; reus eſt alioquin pereuntis depo-
ſiti depoſitarius, ſi perit ipſius culpa.

1. Tim. 6.
2. Tim. 1.

Quid ego infelix, clamat S. Bernardus, quò
me veram? tantum theſaurum, ſi pretioſum de-
poſitum iſtud, quod ſibi Chriſtus ſanguine proprio
pretioſus judicavit, contigerit negligentius cuſto-
dire? Quæ plura S. Pater pergit, habentur in
ſecunda parte, Dominiæ ſecunda poſt Paſcha.

Serm. 3.
de Advè-
tu Dom.

Denique ſi Deum rogas, ut te cuſtodiat ſicut
pupillam oculi, qualem oportet eſſe cuſtodiam
tuam, cum ipſo adjungendam? Certè ſi non ſit
omnis, non poteſt non eſſe inferior illi, quam
affers pupillæ tuæ: ſi autem eſt inferior, indignus
eſt quem ſic Deus cuſtodiat ſicut oras, cum tu
ipſe perderes, quod ille cuſtodiret.

Pſ. 16.

Vide in 4. parte, Feria ſexta infra Hebdoma-
dam decimam quintam poſt Pentecoſten.

FERIA QUINTA.

DE INTEGRA SANITATE PARALYTICI
PORTANTIS LECTUM, A QUO
PORTABATUR.

ET DE NOSTRO PROGRESSU SPIRITUALI
QUID IN EO FIGURATUR.

Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam. Matth. 9.

VERITAS PRACTICA,

Tantum proficies, quantum à te deficies.

RATIO EST, Quia totus profectus eſt in acceſſu
Hayneſiue Pars prima,

per virtutes ad puram Charitatem.
Sed quantum à te deficies, tantum ſic accedes ad
illam puram charitatem.
Ergo & tantum proficies, quantum à te defi-
cies,

Aa

I. PUN-

I. PUNCTUM.

QUOD de omnibus Christi miraculis univ[er]sim dici potest, sic ab eo esse facta, ut se Deum manifestaret; hoc singulariter de isto sanato Paralytico considerandum est. Cum enim Pharisaei affirmassent solum Dei esse, remittere peccata; tum ille ut ostenderet se habere hanc potestatem, ac proinde se esse Deum, jubet Paralyticum surgere & ambulare. *Quid est, inquit, facilius dicere, remittuntur tibi peccata, an dicere: surge & ambula? Ut autem sciatis, quia Filius hominis habet potestatem in terra dimittendi peccata; tunc dixit Paralytico, surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam.* Ex hoc patenti scilicet, & manifesto signo, quod luis ipsi cernebant oculis, qui aderant, aliud occultum, & invisibile poterant facillime cognoscere. *Fit carnale signum, ait Beda, ut probetur spirituale. DIXI Domino: Deus meus es tu.*

Ps. 15.

Verum non hic adoranda solum eius Divinitas, sed & Divinitatis tria celeberrima Attributa Potentia, Bonitas, & Sapientia; Potentia lucet in sanitate reddita paralytico, tam integre & perfecte, ut ipse statim atque iussus est, surrexerit, & lectum laetus portavit domum, cunctis videntibus, & admirantibus. Bonitas in salute animae restituta simul cum sanitate corporis. Sapientia denique in repraesentatione nostri progressus spiritualis, sub figura illius sanati hominis, suum lectum portantis, à quo prius portabatur. Sic enim maxime progredimur in spiritu, cum carnem seu appetitum sensualem subijcimus spiritui, quem sibi ante eam subiciebat. *Sic sanatus hoc portat, ubi infirmus jacuerat, inquit S. Gregorius, & alibi: Porta lectum in quo portatus es.* Id est, carnem, in qua prius jacebas aegrotus. Sanctus quoque Bernardus: *Grabatum, inquit, tollis, corpus scilicet à terrenis elevans voluptatibus, ut jam non feratur anima concupiscentiis eius, sed magis ipsa sui dignum est, regat illud, & ferat quod non vult.* B. evius denique S. Augustinus. *Non in Carnalibus gaudiis tamquam in lecto requiescat anima, sed magis affectiones contineat.*

23. Mo.
c. 23.
Hora 12.
in Exech.
De quatuor.
orandi
modis.
I. de qq.
Evang.

Hoc est proficere & progredi in via Domini, & haec est via proprie Illuminativa, quae appetitum coercendo, in virtutibus se se exercet, atque hic eorum status, qui dicuntur Proficientes. Quem ut facilius intelligas, quae multa de hoc à multis conferuntur, habes hic collecta breviter, in hac proposura Veritate, *Tantum proficies,*

quantum à te deficies. Et ratio quidem jam satis ex se plana, tum ex citatis patribus planior, hoc praesupponit quod ait S. Thomas, sicut Incipientium status est in recessu à peccato, ita Proficientium in virtutum exercitatione, donec uni adhaereant Deo, quod est purae & perfectae Charitatis.

Non desinunt, inquit S. Doctor, omnes quidem proficere, & incipientes, & perfecti: principalior tamen cura imminet Incipientibus, ut resistant peccatis, quorum imminutionem minus sentientes jam quasi securius intendunt ad profectum, ex una tamen parte facientes opus, & ex alia parte habentes manum ad gladium ut dicitur in Esdra, de edificatoribus Jerusalem. Perfecti etiam Charitate proficiunt, sed non est ad hoc principalis eorum cura, sed jam eorum studium circa hoc maxime versatur, ut Deo inhaereant. Et quamvis hoc etiam quarant Incipientes & Proficientes: tamen magis sentiunt circa alia suam sollicitudinem; Incipientes quidem de evitacione peccatorum. Proficientes vero de profectu virtutum.

2. 2. 9. 24
4. 9.

2. Edr. 4.

1. Tim. 1.
Ps. 83.

2. 2. 9. 24.
4. 7.
8. E. hit.

Phil. 4.

Haec ille ad verbum, ex quibus duo manifeste patent, quae in propositione continentur, primo profectum de quo hic agimus esse tendentiam & accessum ad perfectam Charitatem, prout ait Apostolus. *finis procepti, est Charitas de corde puro, & bona conscientia, & fide non ficta.* Deinde vero hanc tendentiam & accessum non aliter fieri quam per Virtutes, de quibus dicitur, *ascensionem in corde suo deposuit, ibunt de virtute in virtutem: Atque in hoc, inquit S. Thomas, vera Virtus simpliciter dignoscitur ab apparenti & falsa quod illa ordinet ad principale bonum hominis; citatque philosophum dicentem, quod Virtus, est dispositio perfecti ad optimum: quae omnia uno verbo complexus est Apostolus, cum dixit, *Veritatem facientes in Charitate crescimus;* quasi diceret, per veram Virtutem ascendamus ad veram Charitatem, *Has ascensiones in corde suo ponunt quidam quotidie alij vero descensiones, inquit S. Hieronymus, O quanta utrorumque differentia! O quanta in nobis, Anim, quam manifesta descensionis signa, nec tamen aut emergimus, aut in imum labi timemus!**

II. PUNCTUM.

SED quantum à te deficies, tantum accedere poteris per Virtutes ad veram Charitatem.

Quid est enim à se deficere, nisi, quod iam supra dictum est, appetitum & inclinationes natura-

turales Rationi seu Gratia subijcere? Quod quantum ferio & constanter feceris, tantum Virtutes exercebis, quarum exercitium in hoc uno consistit, ut rationem & ordinem omnibus nostris affectionibus & actionibus ponant. Nam cum nihil resistat Rationi aut Virtuti, quam iste naturalis appetitus quem coerces, dum à te deficiis, quid est quod præterea Virtutis exercitium impedire possit, & accessum ad illam Charitatem quò tendimus?

Rom. 8.

1. Cor. 6.

2. Cor. 4.

Si spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis, inquit Apostolus, vitâ illâ scilicet verè spirituali & divinâ, quæ purè diligendo & fruendo Deo peragitur. *Nam qui adhaeret Domino, unus spiritus est*: atque idcirco idem alibi, *Mors*, ait, *in nobis operatur*, Id est, dum à nobis deficiamus, nobis morimur; cum autem nobis morimur, tam apti sumus cum divina gratia ad benè operandum, ut, quamùm dici potest ex parte nostra, mors ipsa sit quæ in nobis operatur; Inde est operatio, quia nobis mortui sumus.

2. Cor. 10.

1. Reg. 2.

Nam. II.

Quod si etiam ad Divinam Gratiam, operationes nostras, tanquam ad suum principale principium referimus, numquam melius operatur Gratia, quam in tali morte; quia nihil tum illi resistit: *Auferes spiritum eorum & deficient, & in pulverem suum revertentur*: ait Regius psalter; Tum vero post: *Emitte spiritum tuum & creabuntur, & renovabis faciem terra*; quasi diceret, quando Spiritus sanctus vult majora operari in aliquo, parat sibi viam, & facit sibi locum auferendo spiritum ejus: sicque mortificat & vivificat; deducit ad inferos & reducit; pauperem facit & ditat; humiliat, & sublevat. O Domine quam libenter idcirco cum Mose dicerem: *obsecro ut insercias me, & inveniam gratiam in oculis tuis*.

III. PUNCTUM.

TANTUM ergo proficies, quantum à te deficies. Nam sic per continuum virtutis exercitium accedes ad illam Charitatem, in qua est Perfectio, sicut in ejus accessu via est, & profe-

ctus Proficientium. *Egredere de terra tua*, dixit Deus Abrahamo; Tum verò post, *ambula coram me, & esto perfectus*. Hic est videlicet ordinarius vitæ spiritualis progressus, *exire à se ipso*, seu à depravata sua natura, *tum ambulare per veras virtutes*, donec quiescas in uno Deo, sive hic in via per inhæssionem Charitatis, sive in patria per fruitionem Visionis. Hæc est saturitas, quæ promittitur esurientibus & sitientibus justitiam. Hic Thesaurus in agro absconditus, & Margarita pretiosa, quibus comparandis sunt omnia divendenda. Hæc est Cœna magna, & hæc regales nuptiæ ad quas invitati, sua omnia debent relinquere. Hoc bravium quod accipit qui sic currit, & comprehendat. Hoc est manna absconditum, quod vincenti datur; Nemo autem vincit nisi certet, nec est aliud certamen, ad hanc victoriam comparandam, quam nobiscum, quam contra pravos concupiscentiæ motus; *Per patientiam curramus ad propositum nobis certamen*.

Sen. 12.
Ep. 17.
Ad. 7.

Matth. 5.
Ibid. 13.
Ib. 22. &
Luc. 14.

1. Cor. 9.
Apo. 2.

Hebr. 12.

Vide itaque ad dignoscendum profectum tuum, quantum à te defeceris, quantum ab amore excellentiæ, commoditatum, & gloriæ: hæc si adhuc menti hærent, certè tu longè es à termino, qui vix in via primum feceris gradum. O quam verè de nobis Apostolus; *Non deficiamus, sed abdicamus occulta dedecoris*. Id est, non plenè nobis morimur, non stirpitus eradicamus pravas nostras cupiditates, sed tantum tegimus quod ex illis est magis probrosum & inordinatum; atque hinc fit, ut nihil proficiamus. Hoc enim unusquisque persuasum habeat, inquit S. Ignatius, *tantum se in studiis spiritualibus promoturum esse, quantum ab amore sui ipsius, & commodi proprii affectione, sese abstraxerit*. *FILI quantum vales à te exire, tantum poteris in me transire*. Nostine hanc vocem, cujus sit Authoris, vel cujus Patris ad filium? Vide quæ plura illic habentur, & statue aliquid particulare quod inhæret tenaciùs, tenaciùs expugnandum. *Agonizare pro animata, & usque ad mortem certa pro justitia*.

2. Cor. 4.

In fine 2.
Hebdom.

L. 3. de
Imit. Ch.
c. 16.
Ecclos. 4.